

teffe, at man hellere maa give Flere end ſtrengt taget nødvendigt, end at riſikere at udelukke Enkelte, der have Krav paa Underſtøttelſe, diſſe Udtalelſer i deres Almindelighed kan jeg ſelvſølgelig fuldkommen tiltræde, og jeg tror i Virkeligheden heller ikke, at jeg er mere haardhjertet lige overfor Invalider end de ærede Medlemmer, ſom i ſaa ſtærke Ord have udtalt deres fulde Sympathi for dem. Jeg tror i Virkeligheden ikke, at Forſkjellen er en forſkjellig Betragtning af Forholdet, men at Forſkjellen kun er den forſkjellige Plads, hvorpaa Udtalelſerne falde, og jeg holder mig overbeviſt om, at hvis de ærede Medlemmer, ſom have udtalt ſig miſbilligende om de Afgjørelſer, ſom have fundet Sted, ſelv vare i det Tilfælde, at de ſkulde afgjøre dem, ſaa vilde de — maaffe juſt ikke netop ved de ſamme Tilfælde — have truſtet netop ſamme Afgjørelſe, men der vilde ligefuldt lige over for dem — ſom nu lige over for mig — være bleven reift diſſe Klager over ubillig Afgjørelſe af Invaliderforhold. Jeg har tidligere havt Leilighed til at udtale her, at jeg, hvor ſaadanne Sager have foreligget for mig, altid har ſøgt at gaa i den Retning hellere at gaa for vidt i Indrømmelſer over for Invaliderne end at være for ſtræng; men det Hele er jo en Skjønſag, og dertil kommer, at i det Punkt, ſom det navnlig gjælder at ſkjønne om, nemlig om Erhvervsevnen, om Arbeidsdygtigheden er formindſket, der er det meget vanſkeligt at gaa uden for det, der foreligger gjennem Erklæring, navnlig fra de Lægeyndige, da det dog umuligt kan ventes, at Finantsministeren perſonlig ſkal underſøge Invaliditetstilfældene. Jeg ſkal indrømme, at det ikke gjør noget behageligt Indtryk, ikke heller paa Finantsministeren, naar en Dom underkender hans Afgjørelſe. Jeg tror, det er uundgaeligt; jeg tror, at der uundgaeligt vil indtræffe ſaadanne Tilfælde, hvor Domſtolene komme til en anden Afgjørelſe end Administrationen efter ſit beſte Skjøn er kommen til. De almindelige Udtalelſer af mig ſke kun, fordi jeg ſaa nødig vil ſtaa lige over for ærede Medlemmer i Thinget ſom haardhjertet lige over for denne Klaſſe af Medborgere, ſom ogſaa i Virkeligheden have min ſuldeſte Sympathi. — Jeg ſkal endnu kun tilføje et Par Ord om de enkelte Invalideandragender, ſom ere henviſte til Finantsministeren. Det Førſte er Andragendet under Nr. 23. Med Henſyn til dette Andragende ſkal jeg kun bemærke, at der for Finantsministeren har foreligget et Andragende fra den vedkommende Invalid til Hans Majestat Kongen, ſom derigjennem er kommet til Finantsministerens Afgjørelſe; men i dette Andragende fremhæves aldeles ikke de ſamme Momenter, ſom jeg maa antage ere fremhævede i det Andragende, der har foreligget for Rigsdagen. Efter den Maade, hvorpaa Andragendet til Rigsdagen er blevet refereret her — jeg har aldrig ſelv ſet det —

ſlaaende og indlyſende godtgjort i dette Andragende. Dette, at han efter at have ligget paa Sygehulſet var vendt tilbage til Regimentet, men aldrig har gjenvundet ſin Førlighed, at han efter Krigen maatte lade ſig oplære i en anden Gaandtering, da han ikke kunde udføre ſvært Arbejde, er Momenter, ſom aldeles ikke have foreligget for Finantsministeren, og det kan maaffe bidrage Lidt til Oplyſning om, at man ikke altid maa være ſaa ſtræng i ſin Bedømmelſe af de Afgjørelſer, ſom Finantsministeren træffer. At Sagen i dette Tilfælde, efter at være henviſt til Ministeren fra Thinget, vil blive undergivet en ny Underſøgelse, af Finantsministeriet, er jo en Selvfølge; og det behøver jeg alſaa ikke udtrykkelig at fremhæve. — Jeg gaar dernæſt til Andragendet under Nr. 34, ſom er indbragt af Folketingsmanden for Viborg Amts 4de Valgtreds (Kjær). Dette Andragende angaar, ſom det fremgaar af Udvalgets Udtalelſer, en Invalid, der har oppebaaret Invalidsforſørgelſe i tre Aar, nemlig fra 1865—68, hvorefter den ſom en Følge af en Lægeunderſøgelse blev inddragen. Fra denne Invalid foreligger der ikke og har der ikke foreligget Finantsministeriet noget Andragende om at blive gjenoptagen i Invalidsforſørgelſen, og jeg tror alſaa, at det er en haard Dom imod Finantsministeriet, i det Mindſte imod den nuværende Finantsminister, naar det ſiges, at der ikke er taget Henſyn til et ſaadant Andragende. Denne Dom er ikke berettiget, og med Henſyn til en Henviſning til Finantsministeren af et ſaadant Andragende, ſom ikke har været hos Finantsministeren, da ſkal jeg tillade mig at bemærke, at jeg heller ikke kan ſe, at det er berettiget af Folkethinget at henviſe et ſaadant Andragende til Finantsministeren. Andrageren maatte ganſke naturligt henviſes til at ſende ſit Andragende til Finantsministeriet, thi det er abſolut Noget, Andrageren har forſømt; han har til Rigsdagen indſendt et Andragende, der maa betragtes ſom en Klage, en Klage over, at hans Invalidsforſørgelſe er inddragen i 1868; ellers kan jeg ikke forſtaa Sagen, thi han har ikke gjort noget Skridt overfor Finantsministeriet for ſenere at gjenhverve ſin Invalidsforſørgelſe. Jeg tror alſaa, at en Henviſning af dette Andragende til Finantsministeriet ikke er berettiget, og jeg tror, at Finantsministeren er fuldt berettiget til at afvente et ſærligt Andragende til ſig for vedkommende Invalid, før han tager Henſyn dertil. Om ſelve dette Invalidtilfælde kan jeg ſelvſølgelig ikke have mindſte Mening, da jeg jo i Aaret 1868 ikke har havt Noget ſomhelſt med Invalidsforſørgelſe at gjøre, og der Intet ſenere er fremkommet for mig derom. — Noget Bignende, men ikke nytigt det Samme, kan gjøres gjældende fra min Side lige over for det 3die af diſſe Invalideandragender, ſom findes under Nr. 41; thi her foreligger et Afſlag fra Finantsministeriet af 22de Mai 1871, ſom jo alt-